

GILLETTE வெற்றி

அதைக் கண்டுபிடிக்க ஒரு வாழ்நாள் போதாது என்று நீங்கள்
எனக்குக் கற்றுத் தந்தீர்கள்.

முடிவுகளில்.

எண்களில்.

சந்தைகளில்.

பதவி உயர்வுகளில்.

நான் கடந்த நாடுகளில்.

என் வணிக அட்டைகளில் அச்சிடப்பட்ட பதவிகளில்.

அது ஒரு சிகரம் என்று நினைத்தேன்.

பிறகு அது ஒரு நிழல் என்று கண்டுபிடித்தேன்.

நான் எவ்வளவு வேகமாக ஓடினேனோ, அவ்வளவு தூரம் அது விலகிச்
சென்றது.

அது ஒருபோதும் துரத்தப்படுவதற்காக இருக்கவில்லை.

அதனால் தொழிலை மாற்றினேன்.

அதைப் பின்தொடர்வதை நிறுத்தினேன்.

கவனிக்கத் தொடங்கினேன்.

மனிதர்களை.

கதைகளை.

தோல்விகளை.

தவறவிட்ட வாய்ப்புகளை.

பெண்களை.

குறிப்பாகப் பெண்களை.

அப்போது எந்தப் பள்ளியும் எனக்கு ஒருபோதும் கற்றுத் தராத
ஒன்றைப் புரிந்துகொண்டேன்.

எனக்குச் சாலை தேவைப்பட்டது.

அது இல்லாமல், நான் ஒருபோதும் புரிந்துகொண்டிருக்க மாட்டேன்.

வெற்றி ஒரு வெற்றிகொள்ளல் அல்ல.

அது ஓர் அங்கீகாரம்.

அது எடுக்கப்படுவதில்லை.

அது பெறப்படுகிறது.

தான் எப்போது வந்து சேர்ந்தான் என்பதை ஒரு மனிதன்
தீர்மானிப்பதில்லை.

வாழ்க்கை தீர்மானிக்கிறது.

சில சமயம் வாழ்க்கை ஒரு பெண்ணின் முகத்தை
அணிந்துகொள்கிறது.

அதனால்தான் மிக எளிமையான ஒன்றை நான் சந்தேகிக்கிறேன்.

வெற்றி எங்கோ எனக்காகக் காத்திருக்கவில்லை என்று.

அது ஓர் ஒப்பந்தத்துக்கோ ஒரு புத்தகத்துக்கோ ஒரு விருதுக்கோ ஓர்
எண்ணுக்கோ பின்னால் ஒளிந்திருக்கவில்லை என்று. அது வந்து
சேரும்.

அமைதியாக.

அறிவிப்புகள் இல்லாமல்.

ஆரவாரம் இல்லாமல்.

ஒரு பெண்ணிடமிருந்து.

அவள் தீர்மானிக்கும்போது.

அவள் ஒருபோதும் இத்தாலிய மொழி பேச மாட்டாள்.

Ferdinando